

LBRIS

We know
books

STEFAN ZWEIG

Inimi neliniștite

Traducere de Liviu M. Teodoru

Ediție îngrijită de Maria Anghel

Editura CARTHEMIA

București, 2025

Capitolul 1

„Cui are, i se va mai da“ – aceste cuvinte din Cartea Înțelepciunii pot fi confirmate de orice scriitor, în următorul înțeles: „Aceluia care a povestit multe, multe i se povestesc“. Nimic nu-i mai greșit decât părerea prea comună că înlăuntrul poetului lucrează mereu fantezia și că el născocoște fără întrerupere întâmplări și povești dintr-un depozit ineputabil. În realitate, în loc să născocoască, el trebuie să se lase găsit de chipurile și întâmplările ce-l caută ca să-l facă crainicul lor – aceasta însă în măsura în care el și-a menținut facultatea înaltă a viziunii și a auzului; cine a tălmăcit multe destine, aceluia i se vor spovedi multe destine.

Întâmplarea ce urmează a fi povestită mi-a fost încredințată aproape în întregime, chiar în forma redată aici și într-un chip cu totul neașteptat. Când am fost ultima oară la Viena, obosit de tot felul de treburi, am mers într-un restaurant periferic, despre care bănuiam că este de mult ieșit din modă și, deci, că ar fi mai puțin frecventat.

Dar de îndată ce am pășit pragul, am și văzut, cu necaz, că mă înșelasem. Chiar de la prima masă s-a ridicat un cunoscut, cu toate semnele unei bucurii cinstite, spre a mă pofti la masa lui fără însă ca eu să răspund tot atât de furtunos. Aș minți spunând că domnul acela era antipatic; el aparținea însă acelui soi de oameni de o sociabilitate forțată, care colecționează cunoștințe cu tot atâta hărnicie precum copiii adună timbre poștale, pentru a se mândri cu fiecare exemplar al colecției lor. Pentru acest bonom ciudat – care în profesiunea sa secundară era un arhivar foarte învățat și destoinic – tot înțelesul vieții se mărginea la modesta satisfacție pe care-o resimțea când, la fiecare nume care putea fi citit din când în când într-un ziar, avea prilejul să adauge, vanitos, drept ceva de la sine înțeles: „Un bun prieten al meu“ sau: „Ah, pe ăsta l-am întâlnit abia ieri“ sau: „Prietenul meu A mi-a spus cutare“ și „prietenul

meu B a avut cutare părere“ și așa, fără opreliște, tot alfabetul la rând.

Om de încredere în claca tuturor premierelor la care jucau și amicii săi, în dimineața următoare el telefona prietenelor, felicitându-le; nu uita nicio zi onomastică, păstra discreție asupra notițelor neplăcute din ziare și-ți expedia pe cele elogioase, bucurându-se și el din inimă de aceste laude. Nu era deci un om prea pretențios: era cinstit, mulțumit și chiar fericit dacă-i cereai un mic serviciu sau dacă-și putea spori muzeul de rarități cu încă un obiect.

Dar nu e nevoie să-l descriu mai în detaliu pe prietenul „Adabei“, căci cu această poreclă ironică sunt denumiți cei din această variantă specială a paraziților cumsecade, în sânul categoriei pestrițe a snobilor. Fiecare îi cunoaște și știe că fără cruzime nu te poți apăra de felul lor emoționant de inofensiv. M-am așezat așadar, resemnat, lângă el; un sfert de oră de trâncăneală a trecut în zbor, când își făcu apariția în local un domn înalt, arătos, cu chip tineresc, plin de prospețime, dar și cu o ninsoare cenușie în dreptul tâmpelor; mersul puțin cam țeapăn îl trăda îndată pe fostul militar.

Vecinul meu îl salută cu acea tresărire plină de zel ce-l caracterizează; însă domnul răspunse mai curând indiferent decât politicos. Noul client încă nu apucase să ceară ceva chelnerului, când prietenul meu Adabei se dădu mai aproape de mine și-mi spuse în șoaptă: „Știi cine este domnul acela?“ Cum eu îi cunoșteam de mult timp mândria de colecționar cu care-și exhiba orice exemplar câtuși de puțin interesant din colecția sa și mă temeam de explicații mult prea lungi, i-am răspuns cu un „nu“ din care putea să înțeleagă lipsa mea de interes și am continuat să-mi tai felia de tort à la Sacher. Dar această nepăsare a mea îl întărâtă și mai mult.

Cu mâna în dreptul gurii, el îmi spuse încetișor: „Dar acesta e Hofmiller de la intențența generală – știi doar –, cel care a căpătat în război decorația Maria Tereza“. Și cum nici această comunicare nu putu să mă emoționeze pe cât nădăjduise, el începu să înșire, cu

entuziasmul unei patriotice cărți de citire, câte lucruri extraordinare făcuse acest Hofmiller mai întâi la cavalerie, apoi în acel zbor de recunoaștere peste Piave, unde a doborât singur trei avioane și, în cele din urmă, la detașamentul de mitralieră, unde o întreagă secțiune a frontului a fost ocupată și ținută de el.

Toate acestea mi-au fost povestite cu o mulțime de amănunte (peste care trec aici), întrerupte de exclamații de uimire că eu nu știam nimic despre acest exemplar superb, pe care împăratul Carol în persoană l-a distins cu cele mai rare decorații ale armatei austriece.

Fără să vreau, m-am lăsat ispitit să mă uit la masa de alături, să văd și eu o dată la o depărtare de doi metri pe un erou cu pecetea istoriei. Dar acolo am întâlnit o privire aspră, necăjită, ce parcă voia să-mi spună: „Te pomenești că individul ți-a flecărit ceva despre mine! N-ai ce să te chiorăști așa la mine!“ Și, în aceeași clipă, domnul acela cu privirea atât de lămurit neprietenoasă își mută scaunul și ne întoarse spatele. Puțin cam rușinat, mi-am luat ochii de acolo, ferindu-mă să privesc măcar în treacăt la fața de masă respectivă. Puțin după aceea m-am despărțit de amicul meu vorbăreț. L-am zărit mutându-se îndată lângă eroul său, de bună seamă ca să-i facă lui un raport tot atât de zelos despre mine, cum îmi făcuse mie adineaori despre el.

Asta a fost tot. O privire încoace și una încolo – și desigur că aș fi uitat de această fugară întâlnire, dacă întâmplarea n-ar fi făcut ca într-o mică societate să mă aflu din nou în fața acestui domn atât de închis care, în smochingul de seară, avea de altfel o înfățișare mai bătătoare la ochi și mai elegantă decât în costumul mai mult sportiv de zilele trecute.

Amândoi ne-am stăpânit cu greu un mic zâmbet: acel zâmbet oarecum de înțelegere între doi oameni care, în mijlocul unui grup mai mare, sunt legați printr-un secret comun. El mă cunoștea exact cum îl cunoșteam și eu: și de bună seamă că amândoi eram săcăiți sau amuzați în același chip din pricina pisălogului fără succes de

ieri. Mai întâi am evitat să ne vorbim, ceea ce de altfel ar fi fost cu neputință la început, căci în jurul nostru era în toi o discuție agitată.

Obiectul acelei discuții este îndată divulgat, dacă voi pomeni numai că ea avea loc în anul 1938. Cronicarii de mai târziu ai vremurilor noastre vor stabili odată că în anul 1938 orice discuție, în fiecare țară din Europa noastră răvășită, era stăpânită de ipoteze asupra probabilității sau improbabilității unui nou război european. Fără greș, tema aceasta fascina orice adunare, iar uneori aveai sentimentul că nu oamenii sunt aceia care-și exprimă frica prin bănuieli și nădejdi, ci parcă atmosfera întregă, aerul vremii, era excitat și încărcat cu tensiuni secrete, încercând să-și descarce vibrațiile în cuvinte.

Amfitrionul, de profesie avocat și justițiar în felul său, dirija conversația: el dovedi cu argumente obișnuite prostia comună că generația nouă cunoaște războiul și că ea n-ar mai porni, orbecăind, la un nou război precum cel trecut. Chiar la mobilizare puștile s-ar întoarce în altă direcție, căci mai ales foștii combatanți de pe front n-au uitat ce îi așteaptă. Pe mine mă supăra tare mult felul scriitor în care el înlătura posibilitatea unui nou război, cu tot atâta ușurință ca și când ar fi risipit cu un bobârnac scrumul țigării sale – și asta în timp ce zeci și sute de mii de fabrici produceau de zor explozibile și gaze otrăvitoare.

Eu replicai foarte hotărât că n-ar trebui să credem cu adevărat tocmai ceea ce ne dorim noi. Birourile și organizațiile militare care dirijează aparatul armatei n-au dormit nici ele; în timp ce noi ne amețeam cu utopii, ele foloseau din belșug răstimpul de pace, ca să organizeze masele și să le aibă astfel la dispoziție, oarecum gata pentru tun. Încă de pe acum servilitatea generală a crescut în proporții nebănuite, datorită desăvârșirii propagandei. Să privim cu luciditate faptul că din clipa când aparatul de radio va arunca în cameră vestea mobilizării, nicăieri nu va fi de așteptat vreo împotrivire. Omul, acest grăunte de praf, nu mai e luat în seamă nicăieri în privința voinței sale.

Firește că toți îmi erau potrivnici. Căci după o experiență atât de des repetată, omul, din acea înclinare de a se amăgi pe sine, încearcă să se sustragă de obicei pericolelor de care era totuși conștient, declarându-le nule și neavenite. Un avertisment împotriva optimismului ieftin trebuia deci să aibă un efect cu atât mai nedorit, cu cât în camera de alături adăsta un supeu minunat.

Dar pe neașteptate cavalerul ordinului Maria Tereza mi se alătură mie, tocmai el, cel în care falsele mele instincte bănuiseră un adversar. Da, e o prostie fără seamăn, declară el cu violență, să mai pui la socoteală astăzi voința sau lipsa de voință a materialului omenesc, căci în războiul viitor partea leului o vor avea mașinile, iar oamenii vor fi degradați la rolul de simple piese ale acestora.

În războiul trecut el nu prea întâlnește pe front oameni care să aprobe sau să nege categoric războiul. Cei mai mulți au mers ca un nor de praf purtat de vânt; fiecare s-a pomenit în vârtejul cel mare, rostogolit fără voință ca un bob de mazăre într-un sac mare. În general, poate că mai mulți oameni s-au refugiat în război, decât s-au refugiat din el.

Eu ascultam, surprins mai cu seamă de violența cu care el continua să vorbească: „Să nu ne lăsăm furați de iluzii. Dacă astăzi ar porni să sune goarnele pentru un război cu totul exotic, într-o țară oarecare, pentru o campanie în Polinezia sau într-un colț din Africa, s-ar aduna mii și sute de mii, fără să știe prea bine de ce, poate numai din simpla plăcere de a fugi de ei înșiși sau din pricina unor condiții nefavorabile.

Dar rezistența efectivă împotriva unui război n-o pot socoti mai mare decât zero. Împotrivirea unui ins izolat față de o organizație cere întotdeauna un curaj cu mult mai mare decât simplul conformism; și anume, ea cere bărbăție individuală, iar aceasta dispăre din ce în ce mai mult în vremea noastră de progresivă organizare și mecanizare.

În război am întâlnit aproape numai fenomenul curajului în masă, al curajului înlăuntru formației militare; și cine privește sub lupă această noțiune va descoperi componente dintre cele mai

curioase; multă vanitate, multă ușurință și chiar plictiseală, dar înaintea de toate multă frică – da, da: frica de a rămâne în urmă, frica de ironizare, frica de acțiunea individuală și frica de tot ce te-ar putea pune în opoziție cu elanul maselor, al celorlalți; majoritatea celor care pe front erau socotiți drept cei mai viteji, i-am cunoscut apoi în civil ca eroi foarte dubioși.

– Și mă rog, se adresă el politicoș gazdei, care făcea o mutră acră, nu mă exclud nici pe mine.

Felul în care vorbea îmi plăcu și tocmai voiam să mă îndrept spre el, când stăpâna casei ne pofti la masă. Aici eram așezați prea departe ca să mai înfiripăm o convorbire. Abia la plecare ne întâlnirăm din nou la garderobă.

– Mi se pare, îmi spuse el zâmbind, că protectorul nostru comun ne-a făcut cunoștință indirect.

Și eu zâmbii:

– Și încă foarte temeinic.

– Desigur că m-a lăudat din plin! Ți-o fi spus ce strașnic Ahile sunt și și-a atârnat pe propria-i vestă toate decorațiile mele.

– Cam așa ceva.

– Da, e foarte mândru de acestea, cam la fel cum se mândrește și cu volumele dumitale.

– Ce caraghios! Dar există și alții mai răi. De altfel, dacă îți face plăcere, putem merge o bucată de drum împreună.

Am pornit-o. Deodată, el se întoarse spre mine:

– Crede-mă, nu e vorbă goală dacă-ți spun că, ani la rând, nimic nu m-a făcut să sufăr mai mult decât această decorație Maria Tereza, prea bătătoare la ochi. Ca să fiu cinstit, când mi-a fost agățată, acolo, firește că la început m-a impresionat adânc și pe mine. La urma urmelor, am fost crescut ca soldat. La școala de ofițeri auzeam despre decorația aceasta ca despre o legendă, despre această mică decorație din care nu se dau decât vreo duzină în fiecare război. Ea îți cade ca o stea din cer.

Pentru un tânăr de douăzeci și opt de ani, asta înseamnă ceva. Deodată, te afli în fața frontului, toți te admiră când ți se prinde pe

piept ceva strălucitor ca un soare mic, iar împăratul însuși, Maiestatea atât de depărtată, îți strânge mâna și te felicită. Dar vezi: această decorație avea sens și valoare numai în lumea noastră militară; iar când războiul se sfârși, mi se părea caraghios să umblu cu ștampila de erou o viață întreagă, pentru că odată într-adevăr am avut douăzeci de minute curaj – probabil nu mai mult curaj decât alte zeci de mii, față de care am avut de bună seamă mai mult noroc de a fi observat și, poate, unul și mai mare de a mă întoarce în viață. Chiar după un an, când pretutindeni oamenii își aținteau ochii spre mica bucată de metal și își ridicau apoi privirea cu evlavie spre mine, mi se făcu lehamite să mă tot plimb ca un monument ambulant. Faptul că atrăgeam mereu atenția asupra-mi a fost și motivul pentru care am redevenit civil, foarte curând după terminarea războiului!

Mersul îi deveni parcă mai apăsat:

– *Unul* din motive, după cum îți spuneam; dar cel principal era de ordin particular, pe care ai să-l înțelegi poate și mai bine. Motivul cel mai însemnat era că eu mă îndoiam de îndreptățirea de a purta decorația. În orice caz, aveam motive puternice să mă îndoiesc de eroismul meu: știam doar mai bine decât toți străinii ce mă priveau că în spatele acestei decorații se ascunde cineva care era departe de a fi un erou – unul dintre cei care au pornit în grabă la război pentru a se salva dintr-o situație disperată, mai curând dezertori din fața propriei răspunderi decât eroi ai simțului lor de răspundere. Nu știu cum o fi pe la voi, dar mie cel puțin îmi apare nefirească și de nesuferit viața cu aura de sfânt și cu nimb. M-am simțit, deci, mult ușurat când n-a mai trebuit să-mi port titlul de erou scris pe uniformă. Și acum mă necăjește când cineva îmi dezgroapă vechea mea glorie. De ce să nu-ți mărturisesc că ieri eram gata-gata să vin la masa dumitale, să mă răstesc la flecarul acela și să-l poftesc să se laude cu altcineva decât cu mine. Toată seara m-a sfredelit privirea dumitale plină de respect și, ca să-l dezmint pe acest treanca-fleanca, mi-ar fi plăcut mult să te silesc să ascuți pe ce căi lăturalnice am ajuns la eroismul meu.

E o poveste foarte ciudată care poate arăta cum vitejia nu este de cele mai multe ori decât o slăbiciune în alt sens. De altfel, n-aș sta mult pe gânduri să ți-o istorisesc acum pe loc. Ceea ce s-a întâmplat unui om în urmă cu un sfert de veac nu-l mai privește pe el, ci de mult pe altul. Ai avea timp? Și nu te plictisește?

Firește că am avut timp. Ne-am plimbat vreme îndelungată pe străzile pustii, iar în zilele următoare ne-am întâlnit din nou.

Din povestirea sa, am schimbat foarte puține. Am spus poate ulani în loc de husari, am mutat nițeluș pe hartă garnizoanele, spre a nu fi recunoscute și am schimbat cu grijă toate numele. Dar nicăieri n-am născocit lucruri esențiale și, de acum încolo, nu mai istorisesc eu, ci povestitorul care mi s-a spovedit.

Toată chestia a început cu o stângăcie, o neîndemânare cu totul nevinovată, o „gafă“ cum spun francezii. Apoi a urmat încercarea de a drege prostia; dar dacă vrei să repari în grabă roțița unui ceasornic, vei sfârși prin a strica întreg mecanismul. Chiar acum, după ani și ani, nu mă pot decide unde se sfârșește neîndemânarea mea pură și unde începe vina mea. De bună seamă că n-o voi ști niciodată.

Aveam pe atunci douăzeci și cinci de ani și eram sublocotenent activ la ulanii din X. N-aș putea afirma că am avut vreodată o pasiune deosebită sau o vocație lăuntrică pentru tagma ofițerească. Dar când într-o familie de funcționar austriac stau în jurul unei mese întotdeauna sărăcăcioase două fete și patru băieți veșnic flămânzi, nu-i întrebă mult despre înclinațiile lor, ci îi bagi de cu vreme în cuptorul profesiei, ca să nu împovăreze prea mult timpul bugetul. Fratele meu Ullirich, care încă din școala primară și-a stricat ochii cu prea multă învățătură, a fost vârat într-un seminar preoțesc; pe mine m-au îndrumat, datorită ciolanelor mele rezistente, spre școala militară: de acolo firul vieții se desfășoară mecanic. Statul se îngrijește de toate.

În câțiva ani, el croiește gratuit, după tipic, dintr-un băiețandru pipernicit și palid un sublocotenent cu tuleie și-l livrează gata de întrebuițare armatei. Într-o zi, n-aveam nici optsprezece ani, de ziua împăratului, am fost recrutat și puțin după aceea m-am pomenit cu întâia stea la guler; astfel trecusem prima etapă și de acum încolo ritmul avansărilor își putea continua drumul între pauze convenabile până la pensionare și gută. Nu eu am ales cavaleria, o armă din păcate destul de costisitoare, ci aceasta a fost voința mătușii mele Daisy, care se măritase în a doua căsătorie cu fratele mai mare al tatei, în perioada când el a trecut de la slujba din Ministerul de Finanțe la ocupația mai rentabilă a unei președinții de bancă.

Bogată și în același timp înclinată spre snobism, nu voia ca un om pe care-l chema de asemenea Hofmiller să facă de răs familia ca infanterist; și deoarece marota aceasta o plătea cu un supliment de o sută coroane lunar, mai trebuia pe deasupra să mă arăt în toate ocaziile adânc recunoscător față de ea. Dacă mi se potrivea armata, în general sau la cavalerie, nu se gândise nimeni, și eu mai puțin decât oricine. Când mă urcam în șa, mă simțeam bine și dincolo de botul calului nu ajungeam cu meditația.

În acel noiembrie 1913, probabil că un ordin a alunecat dintr-o cancelarie în alta și escadronul nostru a fost mutat deodată din Jaroslau într-o altă garnizoană mică la granița ungară. N-are niciun sens să-ți spun numele exact al orașelului, căci doi nasturi de la vestonul de uniformă nu pot semăna mai mult decât o garnizoană austriacă de provincie cu alta. Aici și acolo, aceleași instalații oficiale: o cazarmă, un maneaj de călărie, un loc de exercițiu, un cazinou ofițeresc, în plus trei hoteluri, două cafenele, o cofetărie, o cârciumă, un varieteu soios cu subrete scoase din circulație, care se împart în profesiunea lor secundară între ofițeri și tinerii cu „termen redus“. Pretutindeni slujba militară înseamnă aceeași aferată și goală monotonie, ceas cu ceas hotărâtă după același regulament tare ca oțelul și bătrân de secole. Orele libere nu erau nici ele mai puțin monotone. La cazinoul ofițeresc mereu

aceleași figuri, aceleași convorbiri; la cafea aceleași partide de cărți și același biliard.

Câteodată te miri că bunul Dumnezeu catadicsește să mai pună cel puțin un alt cer și un alt peisaj peste cele șase sau opt sute de acoperișuri ale unui asemenea orașel. În orice caz, un avantaj oferea noua mea garnizoană față de cele anterioare, galițiene: ea era stație de accelerat și se afla, pe de o parte, aproape de Viena și, pe de alta, nu prea departe de Budapesta. Cine avea bani – și la cavalerie își fac stagiul tot felul de băieți bogați, între care și cei cu termen redus, unii din înalta aristocrație, alții fii de industriași – acela putea, dacă scăpa devreme, să plece cu trenul de cinci la Viena și să fie înapoi cu trenul de noapte, la două și jumătate, timp suficient prin urmare să te duci la teatru, să hoinărești pe Ring, să faci pe cavalerul și să-ți cauți uneori și câte-o aventură; unii, dintre cei mai invidiați, aveau acolo chiar o locuință permanentă sau măcar o cameră unde să tragă. Din păcate, astfel de escapade erau dincolo de bugetul meu lunar. Ca distracție îmi rămânea numai cafeleaua sau cofetăria și acolo, pentru că jocul de cărți cerea bani prea mulți, m-am dedicat biliardului sau șahului, care era și mai ieftin.

Astfel ședeam și de data aceasta la cofetărie, într-o după-amiază, trebuie să fi fost pe la mijlocul lui mai 1914, cu un partener ocazional, farmacistul de la „Îngerul de aur“ și totodată ajutor de primar al orașelului nostru de garnizoană. Sfârșisem de mult cele trei partide tradiționale și acum stăteam de vorbă, ca să ne mai ținem treji – căci unde să fi mers în târgul acesta plicticos? Convorbirea pufăia, adormită, ca o țigară pe sfârșite. Deodată se deschise ușa și în același timp cu o suflare de aer proaspăt se avântă o fată drăguță, purtată parcă pe aripile unei rochii în formă de clopot; ochi căprui și oblici, ten închis, foarte bine îmbrăcată, în niciun fel provincială și, înainte de toate, un chip nou în această jalnică monotonie.

Din păcate, nimfa elegantă nu ne dăruie nici măcar o privire, nouă, celor care o priveam cu respect; cu pas hotărât, apăsător și

sportiv, trecu printre cele nouă măsuțe de marmură ale localului direct spre teighea, ca să comande acolo o duzină de prăjituri, turte și lichioruri. Mie îmi sare în ochi îndată ce politicoșul se înclină domnul cofetar. Chiar soția sa, o Venus provincială, cu forme pline, care se lăsa curtată binevoitor de toți ofițerii (doar uneori trebuie să rămâi dator pentru tot felul de nimicuri până la sfârșitul lunii), se ridică de la locul ei de la casă și îi vine în întâmpinare. În timp ce cofetarul își însemnează comanda într-un catastif, frumoasa fată ronțăie distrată câteva praline și face puțină conversație cu doamna Grossmaier.

Pentru noi, însă, care ne sucim gâtul cu prea mult zel, pentru noi nicio privire. Firește, tânăra duduie nu-și împovărează mânuța-i frumoasă nici măcar cu un pachetel; totul îi va fi trimis acasă, în bună ordine, cum o asigură între plecăriuni doamna Grossmaier. Și nici că-i trece prin minte să plătească bani gheață la casă, ca noi, ceilalți muritori. Cu toții știm îndată: o clientă foarte distinsă!

Și acum când, după ce a făcut comanda vrea să plece, domnul Grossmaier îi sare repede înainte ca să-i deschidă ușa. Iar domnul farmacist de lângă mine se ridică de pe scaun, ca să se încline respectuos în fața celei care plutește pe lângă noi. Ea mulțumește prietenoasă, ca o suverană – Doamne, Doamne, ce mai ochi catifeleși și căprui! –, iar eu abia pot aștepta ca ea să părăsească localul, copleșită de un noian de complimente, și să-l întreb curios pe vecinul meu cine este această pasăre rară.

– Cum, n-o cunoști? Ea este nepoata lui... – ei bine, dumitale și-oi spune numele de Kekesfalva, dar în realitate o chema altfel – Kekesfalva, nu-l cunoști pe Kekesfalva!

Kekesfalva – Îmi trânteste numele de parcă ar fi o bancnotă de o mie de coroane și mă privește ca și cum ar aștepta un respectuos ecou de la sine înțeles: Aha! Firește! Dar eu, sublocotenentul proaspăt transferat de câteva luni în noua garnizoană, eu, necunosătorul, nu știu nimic despre acest Dumnezeu foarte misterios, așa că cer politicoșul lămuriri, pe care domnul spițer mi le acordă cu

toată mândria provincială – bineînțeles cu mai multe flecăreli și amănunte decât le redau eu aici.

– Kekesfalva, îmi explică el, este cel mai bogat om din tot ținutul. Îi aparține pur și simplu totul, nu numai castelul Kekesfalva... Probabil îl cunoașteți, căci se zărește de pe platoul de exercițiu, la stânga șoselei, clădirea cea galbenă cu turnul plat și parcul mare și bătrân. Îi mai aparține și marea fabrică de zahăr pe drumul spre R. și fabrica de cherestea din Bruch, apoi herghelia din M.; toate acestea sunt ale lui și, pe deasupra, șase sau șapte case la Budapesta și Viena. Da, da, aproape că nu-ți vine să crezi că la noi există oameni atât de putred de bogați. Și apoi, ăsta știe să trăiască într-adevăr ca un magnat. Iarna, în micul palat vienez de pe strada Jacquin, vara, prin localități balneare; aici stă numai câteva luni, primăvara, dar pe ce picior trăiește! Doamne! Doamne! Cvartete de la Viena, șampanie și vinuri franțuzești, prima primissima, tot ce-i mai bun și mai scump.

Dacă-mi face plăcere, are să mă prezinte acolo – gest mare de satisfacție – , căci e prieten cu domnul Kekesfalva, a avut deseori legături de afaceri cu el în anii din urmă și știe că-i place întotdeauna să vadă ofițeri la el; nu-l costă decât un cuvânt și sunt invitat.

Și de ce nu? Te îneci doar în băltoaca asta stătută, provincială. Din vedere cunoști toate femeile și de la fiecare pălăria de iarnă și cea de vară și rochia de gală și cea de fiecare zi – toate sunt mereu aceleași. Mai cunoști și cățelul, și servitoarea, și copiii. Mai știi și toată arta culinară a bucătăresei celei grase, din Boemia, care ne regalează la popota ofițerească, iar lista de bucate din restaurant, mereu aceeași, ne-a adormit pofta de mâncare... Cunoști pe de rost fiecare nume, fiecare firmă, fiecare afiș din fiecare stradă și știi fiecare prăvălie din fiecare casă și fiecare vitrină.

Știi aproape tot atât de precis ca Eugen, chelnerul, la ce oră va apărea în cafenea domnul judecător și poți prezice că va lua loc în colțul de lângă fereastră, pe stânga, iar la patru și treizeci exact va comanda un „melange“; domnul notar va veni exact zece minute

mai târziu, la ora patru și patruzeci, cerând – ca diversiune – din pricina stomacului său debil, un pahar de ceai cu lămâie și povestind aceleași glume în timp ce-și fuma eterna țigară Virginia.

Ah, cunoști toate fețele, toate uniformele, toți caii, toți birjarii, toți cerșetorii din toată împrejurimea – ba te cunoști și pe tine însuși până la plictiseală. De ce să nu evadezi odată din această existență silnică? Și apoi, fata aceea cu ochii căprui! Îi declar, deci, binevoitorului meu, cu prefăcută indiferență (numai să nu mă arăt prea ahtiat față de vanitosul de spițer!) că, firește, mi-ar face o mare plăcere să fac cunoștință cu familia Kekesfalva.

Și într-adevăr, bunul meu farmacist nu s-a lăudat. Căci două zile mai târziu, umflat de mândrie, cu un gest de protector, îmi aduce la cafenea un cartonaș tipărit, pe care se află adăugat caligrafic numele meu; în invitație se spune că domnul Lajos de Kekesfalva invită la dîneu pe sublocotenentul Anton Hofmiller, pentru miercuri, săptămâna viitoare, la orele opt seara. Noroc că nici eu n-am crescut în pădure și știu cum trebuie să mă port în asemenea ocazie.

Încă de duminică dimineață, îmbrăcat în cele mai bune haine, mănuși albe și ghete de lac, ras ca în palmă, o picătură de apă de colonie în mustață, mă duc într-o vizită de prezentare. Servitorul – bătrân, discret, livrea bună – îmi ia cartea de vizită și mormăie, scuizându-i, că stăpânii vor regreta profund de a nu-l fi putut primi pe domnul sublocotenent, dar s-au dus la biserică. Cu atât mai bine, mi-am zis eu, căci vizitele de prezentare sunt întotdeauna lucrul cel mai îngrozitor și în serviciu, și în afara lui. În orice caz, mi-am făcut datoria. Te duci, deci, băiete, miercuri seara și să sperăm că are să fie plăcut.

Chestia Kekesfalva – îmi zic eu – e rezolvată până miercuri seara. Dar peste două zile găsesc cu multă bucurie în camera mea o carte de vizită cu colțul îndoit, din partea domnului Kekesfalva. Corect – gândesc eu –, oamenii aceștia știu să se poarte. Două zile după vizita mea de prezentare să-mi facă mie, micului ofițeraș, o vizită – mai multă politețe și respect nu-și poate dori nici măcar un